

godkov, v katerih so poslanci vpili: Abougban! Doli s Madžaroni! Proč z Ograki! Potem se je prečitelo kraljevo pismo, v katerem se naznanja, da je zasedanje sabora odgodeno.

oooooooooooooooooooooooooooo

„Kjer zapusti kmetško ljudstvo svojo staro nošo, tam pričinja njegov pogin. Noša je prva trdnjava. Za njo propade polagoma vera, ljubezen do domovine, do družine. Kmet postane najprej na zunanje, potem pa tudi v notranjem to, kar imenujemo „proletarica“. Kadar je pa to, potem je vse izgubljeno, potem so vsi stanovi v nevarnosti. Gorje nam, ako se kmetško ljudstvo „modernizira“, pomesti, proletarizira. . .“

H. Hansjakob.

oooooooooooooooooooooooooooo

Dopisi.

Iz Leskovca. Po dolgem zimskem spanju smo se tudi mi prebudili, ter Ti, dragi nam „Štajerc“ hočemo zadnje novice opisati. Naš dobro znani fajmošter, njegova, po njegovem okusu lepa Mica, kakor tudi tašča še vedno kraljujejo na Leskovcu. No pogledaj si toraj malo to kraljevanje! Najprej Te, fajmošter, vprašamo: kje si pa vzel tarifo zaradi krsta nezakonskih otrok? zakaj pa zahtevaš od nezakonskega otroka K4 —? ali je morebiti ta krst več vreden nego zakonski? Kristus je rekel, ko je ustanovil sakrament sv. krsta, svojim apostolom: „Idite po svem svetu in jih kršćajte v imenu očeta in sina in sv. duha“ — od onih kronic pa nič ni omenil, katere Ti zahtevaš. One botre toraj, katere take otroke h krstu nosite, opozarjamo, da ne smete več plačati kakor samo K1 —, in ako Kralj s tem ni zadovoljen, ter ako noče krstiti, nesite otroka dalje v drugo faro kjer so pravi namestniki božji, kateri izvršujejo bolj redno dolžnosti svojega poklica. Da je naš fajmošter res prebrisana glavica, se vidi na tem; sicer pa ne vemo če ni tega njegova debela Mica uganila, ki je še bolj modre glavice, ko Kralj; sedaj si hodijo namreč fantje in dekleta po spovedne listke, in morejo medtem košice luščiti. Kaj pa misliš, kaj nima naša mladina doma nič dela? ali ni dosti, da Ti da vsaki en groš? Tvoje košice pa ne spadajo k postni spovedi, zapomni si to! Ako pa ne, pa lahko vse postne listke, ki so že itak 5 let stari, sam imaš in pa Tvoja Mica, ktera je tudi zelo spovedi potrebna. Sedaj pa hodimo dalje in si oglejmo malo cerkveni hram ali po našem povedano štok, kateri je na vsakem oglu popravila potreben, pa saj lahko, kako naš fajmošter skrbi za njega. V jeseni je nagnal c. kr. finančno stražo, ktera je plačevala okroglo K 300 — najemnine, s katero se je itak lahko celi hram popravil. Ko je bil tedaj hram prazen, je prosila naša naprednjakinja, gospa Blodnik tukajšna gostilničarka, fajmoštra, naj ji da spodnje prostore v najem, da si lahko tam svoj obrt nadaljuje; seveda ji je tudi obljubil; ko je prišel čas, da bi se preselila si je Kralj premislil, tako, da je bila potem dotičnica primorana tožiti, tudi pri sodniji je zmigala, ker še si pa vedno mogočni Kralj ni dal miru, poklical je komisijo, ktera je prostore spoznala nesposobne za gostilno in po takem je ostal naš štok prazen. Najemnino bota pa gotovo zdaj plačevala Kraljčica in pa njegovo kaplanče ktero Vam, dragi bralci, hočemo malo opisati. Ono je kod hud sovražnik „Štajerca“ bil tudi hud nasprotnik proti gospej Blodnik, še celo na prižnici se je predrznil izraziti, da vsi občinski predstojniki morejo protestirati, da se ja krčma ne dobi v štok. Celo je izustil besede: „Štajerčijansko gnezdo ne spada v cerkveni hram“. Veš ubogo revčce, kaj bi Ti mi svetovali, — nauči se rajši poštene pridige, da ne boš tako pridigal kakor da bi se Ti kucalo na prižnici, dostikrat pa ko mačka imaš celo pridigo izpuščiš. Kaj pa je bilo na Božični dan, da se pozne maše nisi imel in, si rekel, da te trga pri srcu? maček, maček Ti je praskal po možganih, ker si se ga prej zvečer preveč navlekel. Oglejmo si še sedaj, kako ta žegnani gospodek spoved opravlja: Dotična oseba, ktera pride po spoved, mora čakati po 2 uri, včasih tudi dalj časa, predno se to kaplanče spravi s sv. popotnico na pot, seveda ne pretezen. Omeniti še tudi moramo ono zanimivo spoved od

Ciglarja, kako se je vračal domov, ker seveda že z doma ni šel trezen, potem se ga je nasrkal pri Ciglarju in nazadnje se je obiskal eno drugo klet, iz ktere so ga že mogli nesti; nazaj grede se je zvrnil parkrat v grabo z svojim voditeljem vred in na Leskovec prišedši zgledal je kakor kak stari obroč: glavo je imel pri nogah, poln blata, sploh ni bila človeška podoba. Res lep vzgled za katoliškega duhovnika! Vprašamo še Te tudi, kdo bode tiste maše odslužil, katere oznaniš in mesto, da bi šel maševat, se z mačkom po postelji bojuješ? Imeli smo že dosti kaplanov, pa takih neumnosti še nobeden ni uganjal, kakor Ti. Kaj je pa s šolo? Kakor se nam vidi, bomo mogli prositi premil. kneza in škofa, da nam da za šolo drugega kateheta, ker se Ti itak nič ne brigaš za njo. Skrbi toraj, fante, rajši za svojo službo in potem se le za druge reči; ako ne, bomo Ti drugo odigrali. Sedaj si pa malo oglejmo našega mežnarja in pa tukajšnega kramarja Jožeka. Mežnar in organist, seveda, ker mu menda njegova cerkvena služba premalo znaša, je prevzel še službo komija pri Jožeki; po maši napravi kar kratke preludije, potem pa hitro odkuri v kšeft. Mežnarče, mi bi Ti pač svetovali, da bi se raje držal svoje službe, ter da bi našega kaplana in pa njegovega mačka ob pravem času zbudil. Jožeku pa itak ni dosta za kšeft, pač pa vse njemu sveti farnoška debela Mica, ktera dostikrat, ko fajmoštra ni doma, k njemu v kšeft beži. Pazi toraj, Kralj, da Ti Tvoj konkurent kake neprimliko ne napravi. Da ne pozabimo, moramo tudi omeniti, da se je tukaj v zadnjem času nastanila fotografinja deviška Fanika, ktera hoče vse neumne Leskovške klerikalce fotografirati, seveda na sebe tudi ne sme pozabiti. Nje seveda kaj pridno pomaga oni prvaški učitelj, ki se je priklatil iz Kranjskega; njemu bi pač svetovali, naj bi se raje briga za šolsko deco, ne pa za Fanikin aparat, sicer bodo otroki bolj pametni nego on! Sedaj toraj, ko smo Ti najnovejše novice opisali, mislimo, da bo dosti; Ti pa dragi „Štajerc“ ki te tako ljubimo, Te lepo prosimo, donašaj nam le pridno novic; mogoče bodo — le Leskovški Kralj — Mica — tašča, mežnar, Jožek — Fanika in pa kranjski učitelj enkrat k pameti prišli, za kar Ti bomo, dragi „Štajerc“ hvaležni. Toliko za danes, prihodnjič več.

Tebi hvaležni farani Leskovski.

Iz Varnice. (Pustne šale.) Dragi „Štajerc“! Bral sem v zadnjem „Štajercu“ in v prvem članku med drugim tudi: „Zakaj pijeleškoški fajmošter Kralj vsak dan več?“ sem si nehote zmisli, da že precej časa ni bilo od Kraljičine ničesar slišati. Letos je bil pri delitvi spovednih listkov zopet velik poraz. Skrbna župnikova virtušterica „lepa debela Mica“ je namreč priredila ob priliki delitve listkov, fantom in dekletam takozvani „Košicenba“ —. Tedaj tisti ki so prišli po listke, so morali prej pridno bučnice luščiti, in konečno še listek plačati. Fantje in dekleta so bučnice luščili, olje hodejo pa žrli farški lenuhi. — Kaj pa je bil zadnji soboto v farovžu pozno v noči takšen polom? Slišal sem praviti da je baje g. kaplan še zunaj pred vratmi govoril „16 Jahre bin ich Kaplan, hat mich noch kein Pfarrer hinausgeworfen; presneto, saj vam ne bom hodil več na pot!“ Hm hm — dragi bralec, jako čudne reči! Zakaj pije leskovski fajmošter Kralj vsak dan več? . . . Kjer Te dragi „Štajerc“ dolgo z mojim dopisom nadlegujem, še končno omenim, da so sedaj farške štale popravljene, je tudi nekaj malega Perkovo Jožek primogel. — Kje pa si takrat Kralj imel svoj fini nos? Če se kje kaj sličnega zgodi še to celo v pridigah omenjaš, da s tem poštene obitelji žališ. Ti si rajši prepevaš: „Ti si Minka, moja moja.“ i. t. d. Mežnar se briga več za Jozefov štacun nego za cerkev. V kratkem še več zanimivih dogodkov. Farani.

Sv. Peter na medv. selu. Vsak berač svoj žakel hvali — se glasi star pregovor, — Tako dela tudi župnik Gomilšek. V 10. številki „Sl. Gospodarja“ ne more prehvaliti svojo menežarijo dihal — hvali svojo razobraževalno društvo — pardon in z o b r a z e v a l n o društvo, češ da so ga liberalni časniki zastonj napadali. — Kaj dragi Franček, ti si upaš trditi, da je izobraževalno društvo ubralo pravo pot in da si je že pridobilo obče spoštovanje. — Tako reče Francel

Gomilšek, ker se ravna po zgoraj navedenem pregovoru, kakor kakšen jud, ki hoče svojo roko prodati, — toda hvala Bogu, da niso vsi ljudje slepi in gluhi, da tudi vidi, kaj se uče mladinci v izobraževalnem društvu. Prav lepe uspehe so pokazali mladenci izobraževalnega društva pretečeno nedeljo pri shodu v Mestinju. Kraljiški običaj je da se ne vriska v postnem domu — a mladenci v svoji preveliki izobraževalnosti niso več vedeli tega. Vriskali in kričali so kakor na pustni torek; menda so sanjali da je pustni so hotel kurentu čast izkazati. Torej Franci nauči svoje izobraževance poprej cerkvenih povelj, stav, da se ne bodo tako obnašali, kakor da jih z gošče prignal. — Je to prava pot mladinci izobraževalnega društva, da kriči in vrisa mesto da bi za pred kratkim ranjkemu očetu žaloval? — Toblaži otroška srca, kaj ne gospo Gomilšek? — Dobro ste jo pogodili v „Sl. Gospodarju“. — Dajte drugič malo bolje poslušati in poučite Vaše izobraževance bolje.

Št. Peter na Medvedovem selu. Nekaj grodiva smo skupaj nabrali in smo ga dragi „Štajerc“ tebi poslali. Naznanimo ti, da se je pri par tednih v Šmarškem okraju delila podpora, točji prizadejim posestnikom. Tudi naš Šentpetek je bil tako „srečen“, da je dobil celih 1.400 kron in še ta mala svotica se ni pravilno delila. Nekateri, ki še itak niso nikoli brali, so dobili po 20 kron, tisti pa, ki ima pač lepi vinogradi, pa mu je toča mnogo več škode napravila, kot onemu ki ima šele kakih 200 trakov, tudi ni dobil nič več, prej manj. Kdo je tega kriv, nismo danes sodili. Dragi „Štajerc“, mi smo veliko večjo podporo pričakovali, ker parkrat nam je prišel Korošec plavšat, nadalje sta nas plavšala Barkova Lenčka in pa Jurak; zmiraj nam je Lenčka grozila z besedami: „boute že v doli, boute že vajdali, pu tristan goldinar bome dobalj zdaj bumo vajdali, kugaj smo v lajli, zdaj vam buju pa dauber Korošec“. Ti nam je klepetala Lenčka od spomladi do zdaj. Na dan ko se je podpora delila, letela sta seveda oba v Šmarje, ker sta menda mislila, da bi en sam nesti ne mogel; ali grozno sta pogorela dobila sta le 20 kron. O ti struna, ti gardske neštimske pora da ste tau naraidli, Lenčka nam je zmiraj pravila da ona bo dobila še eksta „nam banju somi Korošec doli som se žnjim majnla pa ne bo nišer nuč vajda“. Ko je imel kandidat Terglav pri nas shod, prišopihal je tudi Korošec in po končanem shodu je že letela Lenčka h Korošču v župnišče in je tam še na lačnim in žejnim Tonetom stokala zaradi denarja. Ker se Tonček ni mogel drugače Lenčko znebiti, dal ji je svoj naslov da mu še pa lahko piše; oh veselje, ki je takrat Lenčko za vladalo, si lahko vsak misli, njeni hčerki Zefi so se pa med durmi pri župnišču najbrž sestra božjega kar kolena tresla, ker ni mogla do žeganega Korošča, da bi bila pritisnila svojo nos na njegovo roko. Mi bi ti Lenčki nič njemu letanje ne oponašali, pa ker mi farani dobro vemo da ni rečna, nima drobnih otrok, vidi tega se še hvali da ima denar na posojilih; vidi je še tudi prodala. Mi se le čudimo, da se je dala tako od okroglogladičnega Korošča za nos v diti in plavšati. Malili smo, da zdaj ne bo več letala, ko je dobila vsaj toliko podpore da je lahko za pust krapče pekla; ona še zmiraj leti do župana da se ji smejijo. Od župana pa leti h župniku da jo še isti en malo vtolaži. Lenčka, škoda je bilo tistih podplatov ki si jih raztrgala ko si za Koroščem letala, Lenčka ni kuhaj pred zajca, dokler ga še Jura ni vstrelil. Pri tej podpori je bilo gluh tako: veliko je go-melo pa je bilo malo dežja. Farani.

Zg. Radgona. Pri nas je „misijon“. Tu se pač vidi koliko je še gnijlega na svetu! Prejšnji teden so ti misijonarji jeli in pili v Jarenju. Zdaj pa pri nas. Vse sama fahtarija! Kakor li sica je smuknila farnoška kuharica po celi faro rekla, naj damo za misijonarje. Tak se je nosilo v Orehovcih pri Malečevih veliki korbejaje, katere je potem žena Ježovega Jakoba (kateri on se ne dotakne več jaje odkar je njegov brat župnik) zvrlekla v farov. Pa saj ji je zato gospo Ježovskega rihtara dala „aht!“ žganice. Je pa ta gospa mislila, da kakor je za njeno klerikalno telo, ki tako rado skakla in pleše, snopsek na boljši žegen tako tudi za druge. Mladi Miklo katerega je radi njegovega klerikalnega podprepu

zapust
„kraks
šava N
smetar
v faro
„sveti
Somiš
ganizir
sme p
V
svojih
govec.
da na
svet o
spoda
klerik
za n
znani
listih
Predst
molčir
mu p
gospo
dem,
so za
imata
sit a
polna
ne me
na ob
so ji
manj
v Ptu
so naš
še za
znal,
činske
sedaj
biti ti
vohal
da mu
v odb
groza
dali t
in cel
tuhtal
govori
pa bo
občine
ne gr
ima v
druge
pribor
vam
zaradi
glavi,
le ma
pada
nivec
njemu
človek
kateri
in cig
Kakor
V om
vlog
liko i
da ra
kažen
mestu
denar
da na
ste lj
nici
resnic
pri p
čajo
ljudi
kdor
da ni
nevar
Vas
gledu
sovra
zvišer
je me
pa m
prevz
nočne
kaj r
lahko

zapustila tak lepa mlada žena, je privlekel en „krakal“ kosoši od Kreftovega Johana. Pezkošava Mica iz Sratovec pa je „ofrala“ eno stopico smetane. Tak zdaj pa še muzikante, pa imajo v farofu gostijo sredi posta. To je te pa — „sveti“ misijon. Na ta način mora vera pešati. Somišljeniki, tak lepo v Radgonskem okraju organizirani, poučujte ljudstvo! Naše ljudstvo ne sme postati nikdar plen črnega klerikalizma!

V Mezgovcih. Dragi „Stajerc“, nisi še v svojih predalnih prinesel nič od naše občine Mezgovce. Toraj te prosimo, stori nam to uslugo, da nam pustiš mali prostor, da tudi izve širok svet od naše občine zanimive stvari, kako gospodarijo naši občinski očetje. To so vam pravi klerikalci, seve, da samo takrat, kadar se gre za nikdar napolnjeni žep. Dragi mi, saj so ti znani Brendiči, saj smo že mnogo čitali v tvojih listih od njih. Toraj poslušaj svet in strmeli boš! Predstojnik je Brendič, svetovalca še za zdaj zamolimo. To pa moram opomniti, da zdaj so mu potekali dnevi županovanja; ti očki so do gospodarili! Kaj se vboji smilimo mi tem ljudem, ki se za blagor občine niso brigali. Ceste so zanemarjene, občinska in ubožna blagajna imata sušico; saj tudi mora tako biti, — volk sit pa jagnje celo, to tudi ne more biti; mošnja polna pa za blagor občine kaj storiti, to tudi ne more biti. Imamo ubogo, ki je že bila 2 krat na operaciji pa nima vinarja svojega, le to kar so ji usmiljeni ljudje druge občine podarili, zamanj je prosila pri svoji občini. Sedaj mora spet v Ptujski bolnišnici iskati pomoči. Toraj takšni so naši očetje! Zdaj pa te prosim, dragi „Stajerc“, še za malo prostora in malo potrpljenja, da boš znal, kako se nam godi tu doli. Imeli smo občinske volitve, pa mi imamo samo 2 razreda in sedaj bo moral zapustiti Brendič stolec, ker mora biti tudi temu enkrat konec. To je Brendič zavohal in si študiral, kaj bo zdaj, ker je zvedel, da manjši posestniki nameravajo enkrat prodreti v odbor. Zdaj pa njegove grešne kosti spreleti groza: kaj ako bi zmagali in mi račune pogledali ter povabil gospode iz Gradca in jaz Brendič in celi stari odbor bi imel sitnosti. Tuhtal in tuhtal je prav kunžno! In potem se je čulo govorice: kdor noče z obljubami prav voliti, pa bo moral, če se mu žuga, da bomo razmerili občinsko posestvo, drugi ne sme pasti, tretjemu ne gre orat, četrtemu bo vzeto posestvo, ki ga ima v najem itd.; zopet drugemu obljubi kaj drugega pa tega še zdaj ne povem. Ali mi smo le priborili 2 naša v odbor in 2 namestnika. Imam vam še veliko sporočiti o naših računih in tudi zaradi lova imajo naši očetje mnogo masla na glavi, pa to bo vse še prišlo drugikrat na vrsto; le maslo se sprijaznite z nami!

Dobje pri Planini. Župnik Vurkelc nas napada v „Sov. Gospodarju“ in nas imenuje „lažnivec“, vkljub temu, da govorimo in pišemo o njemu samo golo resnico. Kaj takega bi značajni človek ne storil; da pa to stori župnik Vurkelc, kateri le tuhta, kako bi ljudstvo hujekal, farbal in ciganil, se ni čuditi, saj tudi prigovor pravi: Kakor je človek sam, tako misli tudi o drugih. V omenjenem listu se hvali, da ima že veliko vlog v farški posojilnici in da se je tudi že veliko izposodilo. Mi pa trdimo in tudi dokažemo, da radovoljne vloge prav nobene nimate, dokažemo Vam, da ste v spovednici na svetem mestu ljudi prigovarjali, da naj Vam prinesejo denarja, da ste šolskim otrokom zapovedovali, da naj njih stariši prinesejo Vam denarje, da ste ljudi plavšali, da se bo dobiček pri posojilnici med ude razdelil, in da niste povedali resnice, da po Vaših štatutih slučajni dobiček pri posojilnici zleze le v Vaš žep in izguba plačajo ude posojilnice. Ali se ne bojite kazni, ker ljudi plavšate in lažete? Hm, hm, greh bi storil kdor bi Vam rekel da ste se lastnoustno izjavili, da ni Vaša dolžnost, da bi šli človeka v smrtni nevarnosti previdi z svetimi sakramenti, če bi Vas bil prej kedaj razžalil. To pa ja ni po izgledu Kristusa, kateri je še celo molil za svoje sovražnike. V tej zadevi bomo se prosili prevzvišenega knezoškofa za svet in pojasnenje, ali je mogoče da bi to resnica bila. Župnik Vurkelc pa menda itak pričakuje kakšne podnošnice od prevzvišenega knezoškofa, da je rekel pri velikonočnem spraševanju: Morebit bojo škof tudi meni kaj rekli, ja pa jes hočem priče imeti. S tega se lahko sodi kaj župnik misli, da hoče priče imeti.

Najhitreje namerava še prevzvišenega knezoškofa tožiti, ker je ves vnet za tožbe. Ako bi župnik Vurkelc sveti evangelijski tako pridno študiral, kakor tožbe, bil bi najmenitnejši duhovnik. Občinske volitve bi že morale biti tukaj oktobra 1907 razpisane; pa ker še župnik nima dosti zaslonbe, hujeka čez vse nevidnega župana „Tomaža“, da volitve ne razpiše. Prigovarjal je že na mnogih mestih, da bi volili po silem kramarja „Tonča“ za župana. To bi mu bilo gotovo najbolj po volji, da bi bil po silem kramar župan, župnik tajnik in blagajnik, kmet pa palico v roke in s trebnuhom za kruhom. Ali Vam gosp. župnik še ne zadostuje tistih 3000 kron, katere ste izciganili iz faranov, in ste jih plavšali, da bodele kupili kaplana? Zdaj tuhtate še občinske doklade v svoj žep spravljati? Res lepi koraki za duhovnika, kot namestnika božjega. Mislimo in trdimo pa, da z Vaše moke ne bo kruha. Kakor nam le hudo želite, vredni ste vsega našega zaničevanja in preziranja. Pomnite si: Kjer sejejte sovražstvo in prepri, bodele želi vihar. Prihodnjič bomo še povedali, kako kunžno župnik Vurkelc vbožne podpore razdeljuje, torej na svidenje!

Iz Zibike. Dragi „Stajerc“! Nekaj novic ti moramo naznaniti tudi od našega pevskega društva ki so ga naš g. župnik in Alojz Čander ustanovila. Društvo je res močno in veliko. Fantje in dekleta zmirom zdaj imajo šolo, vsaki večer od 6. do 12. ure po noči. Vsaki večer se po poti pnavljajo, da tenor ne pozabijo. Zapojejo: „Kutu kutam, kutu kutam...“ Prvikrat so peli na korn v cerkvi v Božiču pri ponočnicah; peli so latinsko, ker baje slovensko dobro ne znajo. In tudi naš novi organist je krasno orglal, eno je pritnil, pa je bilo troje tiho. Mi možje iz Zibike ne moremo poslušati orgljanja pri kaplanovi maši; najbolje da je tiho, da lažje mi stari možički molimo. Ali naš g. kaplan so pač en fajn gospod ne nucejo ne moštne ne koruzne birje; živijo ob svojem denarju. Zahvaljujemo našega župnika za g. kaplana, so ponižni dušni pastir. Več povemo drugič!

Več mož iz Zibike.

Žitaravas. Dragi „Stajerc“, dovoli mi tudi malo prostorčka v tvojem cenjenem listu, da ti povem, kaj imam na srcu! Neki človek, o katerem smo pisali svoj čas večkrat in o katerem smo pričakovali, da se vsled naše kritike spametuje, nagnil se je zopet na hudo. Povsod se vmešava, povsod vtika svoj nos, mesto da bi se briga za svoja posla. Na primer bi spravil rad pošto od Miklavca v Žitaravas, v hišo, kjer bi mogel lahko prehovati, kakih in koliko časnikov, n. pr. „Stajercev“, dobivajo ljudje. Svojemu toplemu prijatelju in somišljeniku, ki je sicer mož „na veter“, pa bi pripomogel do boljšega zasluzka in „kšefta“. Vse politika! Sliši se tudi, da hočejo dvojezični poštni pečat. Menda so čez noč znoreli vsled slabe igre in slabega „kšefta“ pri gledališki predstavi in ne razumejo več nemškega jezika, ne nemškega poštnega imena. Oh ti presneti čudež! Gotovo 30 let smo imeli enojezični pečat, pa zavolj tega še nikdo ni zbolel, še manj pa znorel. Kar na enkrat pa zbolijo črnuhi na umu in le dvojezični pečat jih more rešiti norišnice. Ja, ja, povsod ista pesem: Dajte nam dvojezične pečate in napise na straniščih, potem nam je gospodarski in duševni napredek gotov! Res zadovoljni in priprosti ljudje, pa tudi srečni ljudje, da jim za take bedarije ne pomanjkuje časa. Seveda, pošteni ljudji denuncirali in med ljudi trostiti nemir, to je pač lahek poklic. Poštenega dela pa taki ljudje itak niso navajeni. Vprašali bode: Kdo pa je voditelj in pokrovitelj takih neupolnih, velekoristnih in težavnih podjetij? Lahko ga spoznate, če vam navedem besede svetega pisma: „Hütet euch vor den Gezeichneten!“

Bajdiše nad Borovljami. Veliko se že pritožuje o slabi cesti, ki vodi iz Borovljan do nas. Resnica je, da zasipajo vedno plazi to pot. A še hujša se je bati. Cesto so do sedaj popravljali fužinski gospodje. Popravljali so jo za Fužine in tudi za Senske kmete. A v kratkem bode še slabše. Fužine se bojo pustile in preselile v bližnje Borovlje, cesto pa potem nihče ne bo popravljal. K večjemu tisti gospodje v Celovcu, ki širokoustno nebeški raj obljubujejo zapeljanim kmetom, ali

pa morda Senški fajmošter Mažej in občinski šribar. Deželni poslanec Kirachner p. d. Razaj se je že dosti potrudil za Sele in preudarjal je tudi da se zida to cesto na deželne stroške. Dosegel bi bil tudi to, kakor že marsikaj za Sele, a nevaležni in od tujih privrancenih hujšakačov nahujskani so glasovali Seljeni pridno proti temu vrlemu poslancu in njegovim tovarišem. Saj jim je bil tudi pri zadnjih državnih volitvah orglar ljubši nego njih bližnji sosed Seifritz, ker bolj sladko zagodi. Revni kmetje trpijo in se trudijo. Francej godi, farček pa se smeji... O sirote, ali vas „dohtar“ še ni dosti „obrojil“! Kako dolgo bode še hodil senške ovčice striti? Tudi s pašo je ravno tisto. Ko bi se držali kmeti v Selah prave poti in se ne dali zapeljati prvaškim oderuhom, ampak poslušali na svoje tovariše in poštene domače kmete, ki so boljše previdni, bila bi ohranjena še marsikatera stara pravica. Kaj pomaga, ko pišejo ti prvaki vse mogoče v svojih listih, ko nam kmetom pomagati ne zamorejo? Tudi zdaj tuli neki modrijan v „Korošcu“ o slabi cesti. Zakaj pa jo ne popravi, zakaj pa ne preudari, kdo naj jo popravi, če jo on ne zamore, čeravno je tako tehnično in kunžno izobražen, da je strah Morda dajo gospodje duhovni od tistih 4 milijonov, ki se jim vsako leto od lanskega naprej darujejo iz naših davkov, malo podpore... Kmet trpi. far se masti!

M

„... Slabo stanje kmetijstva čuti vsa truplo naroda; celo narodovo truplo boleha, ako postane kmetijstvo bolano; ako je bolezen zelo resna, je narod uničen. Vsako ljudstvo propade, ako propade njegovo kmetijstvo“.

Knez Bismarck l. 1884.

Novice.

Kaplan dr. Korošec, zakaj molčite? Na kmetškem shodu v Mestinju povedal je klerikalni posestnik Stoklaser, da mu je poslanec in kaplan dr. Korošec pisal, da „za sedaj na kakšno podporo po toči oškodovanim posestnikom niti misliti ni“. Gospod dr. Korošec, Vaši volilci Vas vprašajo javno, ali je ta izjava Vašega pristaša g. Stoklaserja resnična ali ne? Na dan z resnico!

Iz Spodnje-Stajerskega.

Klerikalno-narodnjaška laži. Naš zadnji shod v Mestinju je bil tako znamenit, da mora tudi vsak pošten nasprotnik to priznati. Zato pa bluje nasprotno časopisje ogenj in žveplo, da bi zmanjšali pomen tega zborovanja v obeh javnostih. Nasprotniki se držijo gesla: „Le laži, laži kajti nekaj že ostane“. Ali s tem kažejo nasprotniki ljudstvu le svojo lažnivost, svojo podlost. Nesramno naravnost je pisal mariborski „Fihpos“ o shodu v Mestinju. Več kmetov, ki so bili na shodu in so potem čitali „Fihposovo“ poročilo, nam piše sledeče: „Zadnji Slov. gospodar“ je prinesel članek „Stajerčevi kmetški shod na Mestinju“, v katerem se nahaja do 32 laži! Te laži pa niso prišle od pri Smechu navzočih klerikalcev, ker so se nam ti preneumni zdeli. Pač pa je bil eden na shodu od „narodnjakov“, ki je celi shod štenografiral. Doma se je pa to štenografijo menda v pijanosti, narobe prestavil, tako da se mu je resnica v laž predrugačila. Tem lažem mož niti sam ni mogel verjeti, zato tudi ni poslal čekarijo „Domovine“ ali „Narodnemu listu“, pač pa „Slov. Gospodarju“, češ ta ima dober želodec ter vsako laž dobro prekuha; ti vboji neumni klerikalci pa vse povzijejo; mi jim želimo dober tek! Kadar hoče kdo kako laž v svet spraviti, naj jo le izroči „Slov. Gospodarju“, ta ima nato patent av. Li-guarija... „Slov. Gospodar“ pa tudi lahko izprevidi, da ga s tem zasramujejo in ob „dobro ime“ spravljajo v kolikor ga ima še pri klerikalcih. Ti slabotneži itak vse podpisujejo, kar se jim predloži. Tako nam pišejo kmetje! V „Fihposovem“ poročilu je torej 32 laži!!! Zanimivo je pač tudi to, da je „Fihposov“ poročevalec hud „narodnjak“, „Pack schlägt sich, Pack verträgt sich“. Kadar se gre proti kmetu, takrat se združijo prvaški klerikalci prav hitro